

TREDJE DEL

"DEN FALDNE SLÆGT"

- - -

"ABELS DØD"

Tæt ved Lunder ligger nogle Hytter,
Adam staar ved Tærskelen af sin,
Eva er ham nær, og spændt hun lytter.
Skikkelsen er yndig, skær og fin.

Vinden suser blidt i Palmens Blade,
Adam ser paa Hustruens Profil.
Han er senet, Øjnene er glade,
Eva brat sig vender med et Smil.

Smilet svinder dog for Alvorsminer,
snart hun ser igen mod Højen hen,
mørke Anelser i Sindet piner,
Adam griber Haanden paa sin Ven.

"Sig mig Eva, hvad er det, som trykker,"
spørger Adam, "du er ikke glad."
Det saa sært i hendes Legem rykker,
mærker Adam, men han ved ej hvad.

"Adam", svarer hun, "jeg som fornemmer
noget varslende ved Kains blik,
Kain skuler, jo min Ven, det stemmer,
dette nye var ej før hans Skik."

"Kvinde hør mig, du ser altid Syner,
jeg Bekymringen ej dele kan,"
siger Adam, og hans Øjne lyner,
"Kain er ej en Kvinde, men en Mand."

"Jo jeg frygter", svarer Eva atter,
"fra den Dag, da Ofret frem de bar
skuler Kain, han ej Abel skatter,
men for sligt du ikke Øe har.

Abels Offer blev af Gud antaget,
Kains Offerrøg ved Jorden blev,
Kain er ond, han føler sig for vraget,
og igaar han rundt i Vænget drev.

Og i Morges vilde han ej spise,
se, jeg tror, han er paa Abel ond,
blot han var som Abel, hvilken Lise,
jeg fik ej i Nat i Øjet Blund."

"Hør nu Eva", Adam varmt genmæder,
mens han tager Haanden, som han slap,
"Kain ikke onde Planer fjæder,
han er blot lidt hidsig, stolt og rap.

Eva farer sammen, "Adam, hørte
du det Skrig, som lød fra Højen hist,"
Adam springer frem, han Haanden førte
over Øjet, mens han stirrer vist.

Begge styrter ilsomt hen mod Vænget,
som er hegnet bag ved Bakkens Top,
dog, der er endnu for Udsyn stænget
af Budskads, da de er naaet op.

Da med et udbryder Eva: "Adam,
se, der løber Kain, hvad skal jeg tro."
Kain ved Raabet standser, jo det er ham,
ludende han stirrer paa de to.

Dog med et, han vender mod dem Ryggen
flygter bort mod Skovens vilde Bryn
og forsvinder hurtigt under Skyggen,
han er borte, skjult for deres Syn.

Pludselig der lyder angstfuld Klage,
 "Moder, Moder, Moder hører du."
 "Abel kære Dreng," gaar Svar tilbage.
 De er begge hos ham i et Nu.

Abel ligger udstrakt her bag Hegnet,
 Blodet væder fra hans Tinding ud,
 for en Raftes Slag er Abel segnet,
 blodig, selv den bringer dem sit Bud.

Eva kaster ned sig ved hans Side,
 løfter op hans Hoved i sin Favn,
 o, hvor gør det ondt at se ham lide,
 Moderhertet hvisker ømt hans Navn.

Abel aabner Øjet, og han smiler,
 Munden sig bevæger uden Ord,
 Dødens Bleghed over Trækket iler,
 men da hvisker han: "Min lille Mor."

Adam ned ved Sønnens Fod er falden,
 mange Tanker gennem Sjælen gaar,
 er det Døden, denne hule Rallen,
 som fra Sønnens Hjerter til ham naar.

Abels Aasyn sig med et forklarer,
 Øjet spærres op, men brister brat,
 med et Smil hans Aand fra Jorden farer,
 Eva skriger: "Abel, o min Skat."

Abel bæres varsomt hjem til Hytten,
 lægges ned paa Skræntens bløde Mos,
 uden Ord og under anstrengt Lytten
 spørger de: "Har Døden gæstet os."

Det er Døden, Herrens Ord de sander,
 og dem Sorgen bringer uden Trøst,
 ofte de med Graad hans Gravsted vander,
 Døden havde gjort sin første Høst.

(1.Mos. 4,8)

"KAIN"

Kain sig i Skovens Tykning skjuler,
 flakker rundt, dog uden Bod og Bøn,
 ond og ræd til Dyrene han skuler,
 Gud dog ej har glemt sin faldne Søn.

Gud ham følger paa de vilde Togter,
 spørger: "Kain, hvor er din Broder nu?"
 Svaret lød: "Er jeg min Broders Vøgter,
 hvad ved jeg," han trodsigt støder ud.

Gud ham svarer: "Blodet til mig raaber,
 Abels Blod du øste ud paa Jord,
 det kan ikke skjules, som du haaber,
 thi man flygter ej fra Brodermord.

Jorden dig forbandet nu skal være,
 den som drak din Broder Abels Blod,
 den sin Frugt ej mere dig skal bære,
 og landflygtig være skal din Fod."

Kain svarer: "Tynget er mit Hjerter,
 intet stiller nu min Sjæl tilfreds,
 selv min Gerning skal mig volde Smerte,
 du har drevet mig fra jordens Kredts.

Selv for dig jeg skjule maa mit Øje,
 som en bange og landflygtig Sjæl,
 min Misgerning vil til Jord mig bøje,
 hver, som finder mig, slaar mig ihjel."

Herren sagde: "Faldne Søn, jeg hævner
 syvfold den, som dræber Kains Æt,
 tag mit Tegn, og hvis endnu du evner
 mig at Tro, din Slægt skal blive mæt

Saa gik Kain ud fra Herrens Ansigt,
øst for Eden hist til Landet Nod
og formeredes til Herrens Hensigt
som et vandrefolk i Kød og Blod.

Han tog sig af Adams Blod en Kvinde,
hun undfik og fødte ham en Søn,
efter Aaremaal man kunde finde
dem som Stamme, folk af begge Køn.

Kains Sønner bærer Kains Mærket,
flygter skulende ud over Jord,
Synd og Ondskab lægger de i Værket,
øver stadig nye Brodermord.

Jo, den onde Sæd, som Slangen saa'de,
har Guds Billede i Lænker lagt,
den forbudne Frugt, de tvende aade,
blev til Døden, som Gud havde sagt.

(1.Mos. 4,8—16)

- - -

“FOLKESYNDEN”

Gud endnu paaminder Folkets Ahner,
som i mange Sekler holder ud,
Adam lever og sin Æt formaner,
og fortæller dem om “Edens” Gud.

Da Methusala sin Søn kan tage
i sin Favn, er Adam endnu til,
femtiseks Aar er endda tilbage,
se i Mosebogen, om du vil.

(1.Mos. kap. 5)

Enok og Methusala og andre,
af de første Slægter her paa Jord,
prøver paa i Herrens Frygt at vandre
og at tolke Folket Herrens Ord.

Og de gamle deler Adams Minder,
genfortæller dem fra Slægt til Slægt,
Sagn om Paradis, hvor Gud man finder,
om det Syndesaar, som ej blev lægt.

Slægter fødtes, Slægter sank i Graven,
Adams Synd har baaret bitter Frugt,
Olding møjsomt støtter sig til Staven,
Yngling ej annammer Fædres Tugt.

Mennesket formeredes paa Kloden
Kundskab vokser under hvert et Tag,
Verden snart til Undergang er moden,
thi dens Ondskab øges Dag for Dag.

Herren angrrer i uanet Smerte,
at han gjorde Mennesket paa Jord,
og han for sig sætter i sit Hjerte,
at udslette Menneskenes Spor.

Herren sagde, jeg vil alt udslette,
Mennesker og Dyr af Jordens Kreds,
Gud gik haardt med Skabningen i Rette,
alt skal dræbes, som paa Jorden ses.

“NOA”

Noa fandt dog Naade for hans Øne,
Noa vandrede med Gud i Pagt,
strengt retfærdig Helligdag som Søgne
uden Svig, og mod alt ondt paa Vagt.

SYNDFLODEN"

Jorden var fordærvet for Guds Ansigt,
fuld af Laster, Svig og Mord og Vold,
Slægten har ej svaret til sin Hensigt,
Jordens Kreds skal atter vorde gold.

Herren talte til sin Ven i Nøden,
Folkets Synder tynger haardt hans Sind,
hver en Sjæl skal segne under Brøden,
hver en Sjæl skal gaa i Døden ind.

Noa faar besøg af Gud i Synet,
og Gud forelægger ham sin Plan,
og sit Ord han brænder ind som Lynet,
Noa lytter spændt, som han er van:

"Se, en Vandflod kommer over Verden,"
sagde Gud, "hvert Folk skal da forgaa,
men fordi du var mig tro paa Færden,
nye Slægter skal ved dig opstaa.

Paa dit Hus skal Slægten atter bygges,
dine Sønner danne Æt paany,
grunde Slægten, og da skal det lykkes,
blot I fra det onde bort vil fly.

Byg en Ark, som jeg dig foreskriver,
tag af Skabningen dig Par ved Par,
saml dig Næring, til jeg atter giver
Fred og Tryghed, som der forhen var."

Noa tømmer Arken højt paa Landet,
Folket haanligt paa hans Bygning ser,
"Hvem skal hjælpe dig dit Skib i Vandet,"
skosende de spørger, mens man ler.

Noa bygger Arken efter Ordre,
klinker, nagler, tætnes Dæk for Dæk.
Noas Mænd hans mindste Vink befordre,
og snart rejser den sig rank og kæk.

Arken *staar* nu færdig paa sin Beding,
der er Plads til Føde, Folk og Fæ,
alt *staar* pakket til den store Leding,
"Gud i Vold", man ler i Arkens Læ

Haansord hagler over dem i Mængde,
højt Kolossen *stander* paa sit Sted,
trende Hundrede var Arkens Længde,
trediver høj, halvtredsindstyve bred.

Alt i Alen, bygget skarp foroven,
Lys fra Vindu' fra dens Side Dør,
beget rundt selv inde under Boven,
aldrig saa man dog slig Vanvid før,

Arkens Skrog blev fyldt med Dyreformer,
Par ved Par kom frem paa Herrens Bud,
vilde, tamme ind i Arken stormer,
indtil hvert et Rum er lejet ud.

Spændt man følger Noas Færd paa Skuden,
Haanen vokser højlydt Dag for Dag.
Noa venter tillidsfuldt bag Ruden,
Ravne skriger hæst fra Arkens Tag.

Paa den syvende ved Aftenstide
stille, Herren lukker Døren i,
tunge Skyer over Himlen skride,
og nu er den sidste Frist forbi.

Himlen lukker op for sine Sluser,
Væld brød frem af Jordens sorte Dyb,
Stormen brøler, Flodens Vande bruser
over Mennesket og Jordens Kryb.

Noas Hus, hans Svigerbørn og Sønner
er i Sikkerhed i Arkens Skjul,
ude høres Banden, Skrig og Bønner,
og paa Arken kæmper Fugl mod Fugl.

Fyrretyve Døgn lød Vandets Brusen,
Arken løftedes paa Bakkens Kam,
Stormen stilnedes til sagte Susen,
og man atter Solens Lys fornam.

Lugen løftedes fra Vinduskarmen,
undrende man ser mod Himlen op,
Noa hæver let sig op paa Armen,
andet skjuler alle Bjerges Top.

Livet slukkedes i Flodens Vande,
Aadslerne drev rundt paa Bølgens Brem,
Folket druknede i alle Lande,
Jorden var dem ej et sikkert Hjem.

Dage gik og Maaneder med Tiden,
før end Vandet faldt til Bjergets Skrænt,
Slægten glemte aldrig Floden siden,
hvad i disse Maaneder var hændt.

Men da Bjergetinder kom for Dagen,
Arken strandede paa "Ararat",
alle er af Underet betagen,
nu man atter Fod paa Jord har sat.

Noa rejser Herren Gud et Alter,
og ham takker med et ydmygt Sind,
af det bedste, som han her forvalter,
fører han for Herrens Ansigt ind.

Nu Gud Herren sig til Noa vender,
siger og velsigner Noas Slægt:
"Syndflod aldrig mer paa Jord jeg sender,
Raad jeg finder, til dens Saar er lægt."

Floden trak sig med sin Fangst tilbage,
gemte Byttet dybt paa Grotters Bund,
Minder for vor Slægt til sene Dage,
naar de drages frem fra Stund til Stund.
(1.Mos.1,7—8)

"NYE SLÆGTER"

Sems og Kams og Jafets Slægter øges,
Folket spredtes atter over Jord,
Herrens Maal "Guds Rige" atter søges,
Folkets Vel i Syd saavel som Nord.

Sekler svinder, Jordens Kreds befolktes,
hvert et Folk nu har sit Tungemaal,
hvert sit Kald, hvor Idealer tolkes,
under Sydens Sol, ved Nordens Baal.

Tunge Gaader Slægtens Sind forrykker,
Tankespil forvirrer Folkets Sjæl,
Mørket sprænger Fortidstro i Stykker,
Mængden trælles under Satans Hæl.

Under tusindaarig Trang og Trængsel
Sindet vakler mellem ondt og godt,
Folket trælles under Pisk og Fængsel,
ofte som en ussel Slave blot.

Folket synker ned i Synd og Jammer,
Gud er glemt i Tidens Ragnarok,
Frygten lurder i det mørke Kammer,
og af onde Aander er der nok.

Man har dyrket sine egne Guder,
Træ og Sten og Guld i Herrens Sted,
Uglen varslende i Natten tuder,
Gud er borte, Hjertet savner Fred.

Gud dog ej sit Folk har glemt, de Tanker
han har tænkt til Fred og Lægedom,
og hans Hjerter lige kærligt banker,
hist og her besøger han en from.

Slægtens Tarv dybt brænder i Guds Hjerter,
Evighedens Tanker hos ham gror,
Frelsens Vej skal bringes selv med Smerte
Til det Folk, som her paa Jorden bor.

- - -

“ABRAHAM”

Abram og hans gode Viv har Sorger,
de har hverken Datter eller Søn,
han i Byen Ur er anset Borger
af de faa, som tjener Gud i Bøn.

Han sin Fader Tharas Hjorder fører
drager om i Telt fra Sted til Sted,
naar han beder, Herrens Svar han hører,
nu er de til Haran draget ned.

Gud besøger ham, man ser ham lytte
til et Budskab, Gud vil bringe ham,
og Gud sagde: “Jeg dit Hus vil flytte.”
Abram villigt Herrens Ord fornam.

“Tag din Hustru, rejs fra Slægt og Venner
til et Land, som jeg vil vise dig,
drag kun did i Tro, hvor jeg dig sender,
frygt kun ikke, Abram, stol paa mig.

Ved din Sæd skal alle Slægter signes,
du skal blive til et mægtigt Folk,
ingen Sæd ved dig skal kunne lignedes,
og min Aand skal være eders Tolk.”

Abram og hans Hustru drog fra Haran
gennem Sikem indtil Mamre Lund,
de har gennemrejst en Del af Kanan,
her de har sig bosat for en Stund.

Loth, en Brodersøn og nogle flere
rejste ned i Fællesskabets Aand,
Gud og Abrams Hus for ham er mere
end et Brud med nære Slægtsskabsbaand.

Herren taler nu igen og siger
i et Syn: “Se Abram, dette Land
med dets Fedme og dets Kongeriger
skal dit Afkom fylde, Mand ved Mand.”

Abram lod sig bygge der et Alter
og paakaldte Gud med Bøn og Sang
og forfattede en Sang til Psalter:
“Jeg skal vorde mange Folk engang.”

Tiden ruller, Aar saavel som Dage,
han er regnet som en Mand af Stand,
over Sletterne man ser ham drage
mellem Stammefolk fra Land til Land.

Abram ældes, han er højt bedaget,
Sarai til halvfems sig lister frem,
ofte de til Herren har sig klaget,
endnu ingen Søn er givet dem.

“ISMAEL”

Sarai søgte Æt ad andre Veje,
Abram bød hun ind til Hagar gaa,
Hagar gav en Søn til deres Eje,
men Gud Herren tænkte ikke saa.

Abrams ægte Søn skal bære Stammen,
Ismael kun fik en fremmeds Lod,
Hagar måtte bære hele Skammen,
Gud i Ørkenen dog bi dem stod.

- - -

Gud sig atter for dem aabenbarer,
lover at han vil staa ved sin Pagt,
Abrams Sæd skal vorde Folkeskarer,
det skal ske, alt det som Gud har sagt.

Abram spørger: "Hvad vil du mig give,
jeg har Rigdom, Kvæg og Faar og Lam,
hvem skal holde mig mit Hus i Live,
Jeg har ingen Søn, det er min Skam."

Herren svarer: "Slægterne som døde
tvivlede, men du mit Kald fornem,
Sarai hedder "Sara" og skal føde,
og du selv skal hedde "Abraham".

Atter ruller Tiden, som til daglig
Sara tvivler, ingen Søn hun faar,
hun bebrejder Abraham, som saglig
venter paa Guds Løfte Aar for Aar.

Abraham fornyer atter Raabet
om den Søn, hvorom Gud Løfte gav,
men nu har han snart opgivet Haabet,
skal han vandre barnløs i sin Grav?

"DET SIDSTE TILSAGN"

Abraham i Teltets Dør sig hviler,
her er svalt, thi Solen brænder hed,
over Bakken hen imod ham iler
nogle Folk, som Vandringsmænd at se.

Hilsenerne jævnt imod ham lyder,
han fortæller, det er Mamre Lund,
ind han dem i Teltets Skygge byder,
han vil vederkvæge dem en Stund.

Gæstfrihedens Love hos ham gædder,
Kalven slagtes til de Vandringsmænd,
at de ere Guder, de ej melder,
Abraham det ikke tænkte end.

Herren sagde: "Naar et Aar er runden,
vil jeg atter drikke af dit Krus,
og da skal du Sara have funden,
og en Søn skal være i dit Hus."

Sara hørte det bag Teltets Flige,
just som Abraham dem byder "Spis",
og hun lo, dog uden det at sige:
"Faa en Søn paa unge Kvinders Vis."

Herren sagde: "Sara lo bag Døren,
er mon noget underligt for Gud,
hør da begge, opluk eders Øren,
hun skal føde som den unge Brud.

Se og hør paa eders Herres Mæle,
Sandet tælles ej ved Havets Bred,
og din Sæd man ej skal kunne tælle,
over Verden for Mangfoldighed."

(1.Mos. 18,1—15)

"SODOMAS OG GOMORRAS FALD"

De brød op, for Gæstfrihed de takker,
Sara siger de Farvel og gaar,
de har Hast, det hen ad Aften bakker,
Tak for gode Tidener de faar.

Abraham dem følger lidt paa Vejen,
mens de gaar, fortæller Gud sin Ven,
hvad han vil, skønt Sagen er hans egen,
de til Sodoma vil vandre hen.

“Sodomittersynderne mig harmer,
onde Aander haaner der min Aand,
Vold og Utugt op fra Byen larmer,”
siger Gud og giver ham sin Haand.

Men de tvende gik for Loth at vare,
Abraham blev staaende hos Gud,
spurgte bønligt: “Skal de frommes Skare
sammen med de onde slettes ud.

Hvis der halvfjerdsindstve Sjøde,
som dig frygter, giver du da tid?”
“Ja, hvis disse ej med Synden fjæde,
skal de frelses,” svarer Herren blid.

“Men hvis kun der er halvtredsindstve,
som ej lever Livet ondt og slet?”
“Ja, saa sandt som Herren ej kan lyve”,
lød Gensvaret, “jeg vil gøre Ret.”

“Men hvis nu der kun er femogfyre,
fyre, tredive, tyve, Herre, ti,
vil du da den hele Stad forstyrre,
vil du da ej staa de gode bi?”

Herren er langmodig i sin Vælde,
svarer Abraham: “Du har mit Ord,
hvis blot ti af disse jeg kan tælle,
skal jeg skaane Staden og dens Jord.”

Budene kom frem for Loth at gæste,
han dem byder ind i Husets Vraa,
angst han ser sig om, om ej hans Næste
har dem set ind i sit Hus at gaa.

Synd og Ondskab hærger hele Staden,
Utugtsbølger over Byen Gaar,
vilde Raab man hører alt fra Gaden,
nu Begærets Ild ny Næring faar.

Man ej nøjes kan med sine Kvinder,
til sin utugt man begærer Mænd,
hen til Husets Dør de hurtigt finder,
Loth modtager dem med Bøn og Skænd.

Men de raaber: “Udlever os hine,
thi de herske vil her i vor Stad,”
der er Løgn og Gridskhed i hver Mine,
blandet op med Vellyst, Haan og Had.

“Gaa nu bort,” han beder, “I maa tage
mine Døtre,” bliver angst han ved,
han til Døren trækker sig tilbage,
“Gaa, gør ikke Gæsterne Fortræd.”

Hoben larmer, Englene derinde griber
Loth, som staar saa kæk dem bi,
Pøbelen de slaar, saa de er blinde,
mens de sagte lukker Døren i.

Mængden larmer frem, men der er stænget,
ingen mere Døren finde kan,
Ukvemsord der bliver mod dem slænget,
intet slukke kan Begærets Brand.

Budene bød Loth i Hast at fare
bort fra Staden, bort fra Slægt og Hjem,
Loth vil Svigersønnerne advare,
om han blot kan naa for Hoben frem.

Ud han farer, for dem bort at trække
mens han raaber: “Staden snart forgaar,”
men de tror, han bare vil den gække,
midt i Synden de ham ej forstaar.

Loth, hans Hustru, begge med en Datter,
fast ved Haanden drager stille bort,
neppe nok de fuldtud Sagen fatter,
og hun finder Fristen alt for kort.

Englene de fires Gang paaskynder,
siger: "Staden skab forgaa ved Ild,
det er Herrens Dom, fordi de synder,
og ham spotter, mens de farer vild.

Straffedommen nu de tvende Byer
Sodoma med samt Gomorra naar,
Himlens Kræfter Svovl og Ild udspyer,
nu de midt i Syndens Gru forgaar.

"Se jer ej tilbage", de dem byder,
"Herrens Vredesdom er haard og svar,
den, som ikke Herrens Ord adlyder,
i sit Hjerte altid Dommen har."

Men Loths Hustru kan ej Brudet tage
slippe Nydelsernes kære By,
hun sig vender om og ser tilbage,
standser brat, og stivner angst og sky.

Lynild farer frem og hende lammer,
og hun staar forstenet i et Brag,
som en Støtte, ramt af Herrens Hammer
se, hun staar der indtil denne Dag.

Begge Stæder sank og gik til Grunde
fandt i Bølgerne en grusom Grav,
i et Salthav hvor ej Liv kan stunde,
i det sorte Dyb, det døde Hav.

Folk som haant om Sædelighed lader,
Stater, som ej hører Herrens: "Skælv"
gaar til Grunde under alle Grader,
Synden bærer Straffen i sig selv.

(1.Mos. 19,1—26)

- - -

"ABRAHAM'S OFFER"

Isak fødtes som Gud havde lovet,
som en Yngling gaar han hos de to,
siden da, hans Fader alt har vovet,
intet mere røkket har hans Tro.

Men nu taler Gud og haardt ham frister,
thi en Mand skal prøves paa sin Færd,
"Abraham, jeg Isak fra dig vrister,
jeg vil prøve, hvad din Tro er værd.

Se, du skal som Offer Isak bringe
hist paa Moria paa Bjegets Top,
gaa, jeg ønsker ej med dig at tinge,
du og Isak ene skal gaa op."

Abraham og Isak gaar, men Gangen
ud til Bjerget er ham haard og trang,
Gud maa raade, Troen holdt ham fangen,
Gud ved Raad, nu Vejen ej er lang.

Sammen gaar de, Isak bærer Veddet,
Abraham har Kniven i sin Haand,
snart, kun alt for snart, de er ved Stedet,
Abraham sig vaander i sin Aand.

Isak ser sin Fader op i Øjet,
spørger: "Hvad skab være Offerdyr,"
Abraham har dybt sit hoved bøjet,
Abraham for Drengens Spørgsmaal flyr.

Svarer: "Herren sørger selv for Lammet",
han kan ikke taale Sønnens blik,
Isak har sin Faders Svar annammet,
"Gud er stor," han siger med et Nik.

Brændet lægger Abraham til Rette,
binder Isak, som nu ser sin Død,
griber Offerkniven for at sætte
det i Sønnehjertet med et Stød.

Under Stødet løfter han sit Øje,
Kniven naar dog ikke til sit Sted,
thi med et der raabes fra det høje:
"Abraham, gør ej din Dreng Fortræd.

Abraham, nu kender jeg din Styrke,
thi nu ved jeg, at du frygter Gud,
intet hindrer dig i Gud at dyrke,
selv din Søn du gav mig paa mit Bud.

Thi saa siger Herren, jeg har svoret
ved mig selv, for det du her har gjort,
vil jeg dig velsigne gennem Ordet,
du skal arve dine Fjenders Port."

Da saa Abraham, og se en Væder
fangen stod bagved i et Tjørnekrat,
just parat til Herrens Pris og Hæder,
og han straks paa Væderen fik fat.

Se, Gud lagde Ordet paa hans Tunge,
Gud skal sørge for sit Offerbarn,
han bestod i Troen, og den unge
saa Guds Kraft saavel som Abraham.

Glade vandrede de to tilbage,
Sara tog paany sin Søn i Favn,
rolig saa hun dem til Bjerget drage,
nu de alle lover Herrens Navn.

(1.Mos. 22,1—18)

"SARA DØR"

Sara døde, Abraham begræder
hende dybt, hun har ham givet Æt,
Atter ud paa Vandringsen han træder,
han er endnu ikke bleven træt.

Børn ham fødtes efter mange Trængsler,
da han døde, Sønner ham begrov,
i det Land, som har hans Fremtids Længsler,
han ved Siden af sin Sara sov.

- - -

"ESAV OG JAKOB"

Abraham ved Isak avler Sønner,
Jakob et tolvstamme-Folk ham gav,
Gud indfriet har hans mange Bønner
Gud var trofast, da hans Tjener tav.

Isaks Sønner skønne var som Prinser,
Esav havde Førstefødselsret,
men han solgte den for en ret Linser,
Gud bedømte Handelen som slet.

Jakob arver Førstefødselsretten,
faar Velsignelsen ved Listighed,
Esav vil ej give fra sig Æten,
Hævn er dog det eneste, han ved.

Jakob flygte maa, den arme Stakkel,
hist til Laban i sin unge Vaar,
der han vinder Lea medsamte Rakel
gaar tilbage efter tyve Aar.

Under Færden hjem, ham Gud velsigner,
og ham giver Navnet Israel,
dog i et han unge Jakob ligner,
bange spørger han til Esavs Vel.

Esav lod sig med sin Broder sone,
Arven ved sin Synd han havde tabt,
han fik Linseret for Fædrekrone,
Jakobs Hus var til Guds Ære skabt.

- - -

“ISRAEL”

Jakob avler Sønner, skønne Poder,
tolv ialt, han tror de staar ham bi,
men de solgte Josef deres Broder
til Ægyptere, til Slaveri.
Josef tyder Drømmesyn for Kongen
i en Tid, hvor der er Overflod,
Gud har bagt ham Visdomsraad paa Tungen,
Kongen Josef Styret overlod.

Trange magre Tider Verden venter,
hvem kan foregribe dem ved Ran?
Gud, han netop dertil Josef henter,
underligt, som alt er i hans Plan.

Israel i Landet sig formerer,
Gud dem haarde Trængsler foreskrev.
Hele Jakobs Hus og mange flere
Hungersnøden til Ægypten drev.

Vel halvfjerds de var i hele Skaren,
som drog ned fra Bosted Slægt og Syld,
de paa Josefs Kald derned er faren,
Kongen modtog dem for dennes Skyld.

Gosenlandet var paa Græs righoldig,
hvad Kong Farao betænksomt saa,
Folket voksede og blev mangfoldig,
deres Hjorde over Sletten laa.

(1.Mos. 46,1–28)

“TIDEN GAAR”

Under nye Konger Josef glemmes,
og man gruer for den store Flok,
der for deres tilvækst op maa dæmmes,
Kongen i sit eget Folk har nok.

Først i træddom Jødefolket bindes,
men de sig forøger Aar for Aar,
saa der maa paa andre Midler findes,
og til sidst man til en Løsning naar.

Hvert et nyfødt Drengbarn skal dræbes,
eller kastes ud i Flodens Vand,
hvor man dem kan finde, bort de slæbes,
der er Graad i hele Gosenland.

Haarde Kaar lod Kongen paa dem lægge,
Folket sættes til at ætte Sten,
mens de træller, lod han Maden strække,
til de vakler paa de trætte Ben.

Israel dybt træller under Aaget,
ofte lyder Skrig fra Barnemund,
mangen Nat har de ved Vuggen vaaget,
men det nytter dem kun for en Stund.

Folket raaber snart paa Himlens Herre
snart paa Guderne af Sten og Ler,
men for hver Dag Kaarene er værre,
og til sidst de ingen Udvej ser.

Et genstridigt Folk, som ikke frygter
for at trodse Herrens Tugt og Dom,
dyrke Guder som har onde Rygter,
de i Nøden knap til Herren kom.

Gud var trofast mod det Folk, han valgte,
Jødefolket var hans Fremtidsarv,
og til deres Vel en Mand han kaldte,
Gud, Jehova, søgte deres Tarv.

“MOSES”

Moses han oprejste af dets Midte,
Fjenderne selv søge maa hans Gavn,
medens Bødlerne om Drengene fritte
tog Prinsessen Moses i sin Favn.

Og da Herrens Tid til Daad var kommen,
han ved Moses førte dem paa Vej,
Herren tvang Ægyptens Folk ved Dommen,
selv da de i Hjertet sagde Nej.

Folket træller under Hedninghorder,
ælder Sten ved Sten af Straa og Ler,
Moses vredes, saa han bliver Morder,
da sit Folk han i dets Vaande ser.

Selv hans eget Folk hans Daad ej huer,
da de paa hans Gerning Rede faar,
Andendagen ham en Frænde truer,
han maa flygte bort i mange Aar.

Som han vandrer ude i det Øde,
hist i Midian i Øknens Rand
ser han der en Tornebusk at gløde,
men dog ej fortæres skønt i Brand.

Moses undres og for Synet gruer,
nærmer sig dets Sted med aaben Mund,
da det lyder ud af Buskens Luer:
“Det er Gud, du ser i denne Stund.

Moses, kom herhid og se, jeg taler,
men drag Skoen af din rappe Fod.”
Moses kommer nær, som Gud befaler,
ængstelig han for Guds Ansigt stod.

Moses skælvende betragter Synet,
sanser ej at kaste sig til Jord
Pandens Sved ham løber over Brynet,
men da lyder Herrens klare Ord:

“Jeg har set mit Folk i deres Trængsler,
skulde jeg ej være deres Gud
jeg vil nu opfylde deres Længsler,
og til Kanaan føre Folket ud.

Moses, gaa og byd: “Lad Folket fare
ud i ørkenen i Dage tre”,
jeg for Farao dig vil bevare,
jeg min Styrke vil dig lade se.

Moses sig undslaar, skønt Gud befaler,
siger: “Folket tager mig ej god,
og du ved, din Tjener daarligt taler,
Herre send en anden, som har Mod.”

“Moses, du skal være Folkets Konning
føre dem ud af Ægyptens Land,
Kanaan flyder alt med Mælk og Honning,
jeg vil vise dig, hvad Herren kan.

Se et Tegn: Stik Haanden ind paa Barmen,
Moses se, den er spedalsk som Sne,
før saa atter Haanden ind i Varmen,
tag den frem, og du den ren skal se.

Moses, hvem har givet Mod og Mæde,
hvem gør stum og seende og blind,
hvi vil du dig fra mit Paabud fjæde,
naar til dig din Gud har vendt sit Sind.

Se, jeg sætter Aron ved din Side,
du skal lægge Ordet i hans Mund,
og jeg vil gå med og for dig stride
være Folkets Gud fra Stund til Stund.”

Og Gud gav sin Stav i Mose Hænder
viste ham de Tegn, han gøre vil,
siger: “Mod Ægypten jeg mig vender,
bøjer de sig ikke, slaar jeg til.”

Moses kaster ned sig for Guds Ansigt,
overvæddet af hans Kærlighed,
Gud med Moses naaet har sin Hensigt,
Moses vandrer mod Ægypten ned.
(2.Mos. 3.Kap.)

“ ÆGYPTENS TI PLAGER ”

Folket troede Moses ved hans Komme,
Israel paa Mose Ord gav Agt.
Folket sig nedbøjer med de fromme,
takker Gud, som han har forudsagt.

Moses gik til Kongens høje Sale,
Aron talte Ordet, som han fik,
sagde: “Konge, hør min Herres Tale,
lad mig finde Naade for dit Blik.

Lad mit folk, lad Stammefolket fare
ud i ørkenen en liden Tid.”
Faraos straks tager paa at svare:
“Hvem er han, som vil med mig i Strid.

Hvem er han, jeg kender ingen Herre,
at jeg skulle lytte til hans Bud,
og dit Folk skal mine Trælle være,
de faar ikke Lov at fare ud.”

Herren havde Faraos forhærdet,
men desværre: “Han Hebræers Gud
bød os bringe Offer, at ej Sværdet
og hans Pest skal slette Folket ud.

Faraos forbød, at Folket føres
ud af Gerningen, som han dem gav,
“Flere Sten der skal herefter gøres,
bød han, og de tvende Herrer tav.

Folket træder, og dem Byrden trykker,
nu de selv maa samle Hø og Straa,
Fogederne for flere Sten dem rykker,
og til sidst de maa til Kongen gaa.

Fogederne for Kongen højt sig klager,
“Folket slider, men de gaar i Knæ”
Kongen fnyser: “Hvad mon det mig rager,
skal de trodse mig det usle Kræ

De er dumme, de er efterladne,
brug kun Pisker til de dovnens Ryg,
nu de mere end mit Navn skal ane,
nu min Magt skal gøre Folket myg.

Folket knurrer højlydt imod Moses,
ham bebrejder hvad han har dem gjort,
bag hans Ryg der hviskes, og der gloses,
deres Fremtid synes trang og sort.

Moses vender sig til Gud i Nøden,
siger: “Ilde lider dette Folk,
frelser du dem ikke, er det Døden,
Herre, vælg en anden til din Tolk.”

Herren svarer: “Moses, du skal kende,
grant beskue, hvad min Haand formaar,
at selv Kongers Hjerte jeg kan vende,
du skal se hans Ansigt, naar jeg slaar.”

Mosen, hele Jakobs Hus skal høre,
jeg er Gud, jeg holde vil mit Ord,
jeg vil Folket ind i Kanaan føre
fra det Land, hvor de i Træddom bor.

Jeg har set mit Folk, jeg hører Sukket,
al den Trængsel som de trænges i,
jeg har Kanaans Land for dem oplukket,
gør dem for Ægyptens Træddom fri.

Gaa nu ind og gør de Tegn for Kongen,
tal til Faraos, hvad jeg har sagt,
og mit Navn skal blive højt besungen,
jeg har givet Abraham min Pagt."

Moses gaar til Kongen, og han siger:
"Herren sender ved sin Tjener Bud,
Folkets Raab op til min Trone stiger,
lad mit Folk i Ørkenen gaa ud.

Fordres Tegn, jeg gør min Stav til Slange,
og hvis ikke skal jeg gerne gaa,"
Tegnet sker, men Kongen blev ej bange,
Kongens Troldmænd gjorde ligesaa.
(2.Mos. 7,8—13)

Moses siger: "Følg mig ud til Floden,
og dens Vande blive skal til Blod,"
Kongen fulgte, Moses slog for Foden,
og i levret Blod de alle stod.

Døde Fisk i Flodens Vande strømmer,
Landet stinker ilde alt af Lig,
Kongens Troldmænd sagtelig sig rømmer,
gør dog Tegnet efter uden Svig.

Kongens Tjenere maa grave Brønde
rundt om Floden for at finde Vand,
thi det svandt ret snart af Krus og Tønde,
der er Blod, kun ej i Gosenland.

Moses staar paany for Kongens trone,
Aron er ham nær som Følgesvend,
siger: "Konge, vil du Gud forsone,
må du lade Folket fare hen.

Hvis du vægrer dig ved Gud at høre,
Frøer vrimle skal i hus og Gaard,
vrimle om dit Sengekammers Døre,
vrimle, saa de til dit Dejtrug naar."

Kogler maner Frøer frem af Kæret
ligesom ved Moses Støttstav,
men da kommer Kongen med Begæret:
"Tag dem bort de Frøer, som I gav.

Bed til Herren og lad Folket fare,
de maa ofre for mig, hvor de vil,"
Moses sagde: "Naar, forlang du bare,
jeg skal bede, naar du siger til."

Kongen sagde da: "Saa bed i Morgen,"
Moses svarer: "Se, jeg gør det nu,
og i Morgen er du fri for Sorgen,
du skal se, at ingen er som Gud."

Faraos igen sig grumt forhæder,
da han ser, at han har faaet Luft,
han som forhen sig med Vold gebærder,
han vil ikke komme til Fornuft.

Herren sagde: "Slaa din Stav mod Støvet,
der skal vorde Lus paa Folk og Kvæg,
Lus paa Jorden, ligesaa paa Løvet,
det ham nytter ej, at han er træg."

Kongens Troldmænd vilde ogsaa gøre
Lus, som de ved Moses havde set,
men de kunde ej det gennemføre,
Gud ej mere har dem Magt tilstedt.

Og de sagde: "Det er Herrens Finger,
som os i Ulykke nu har bragt,
det er ham, som bringer os i Slinger,
han vil knuse dig, det er hans Agt."

Næste Morgen Gud lod Moses bringe
Kongen Bud, da han gik ud til Bad,
og han spørger: "Vil endnu du tinge,
nytter dig din Trods i mindste Grad."

Alskens Utøj er en Landeplage,
og kun selve Gosenland er fri,
mens han rejser sig, han maa sig klage,
Moses forslag han indvilger i.

"Gaa", han siger, "Ofrer her i Landet,"
han vil gaa med Herren paa Akkord,
Moses svarer: "Har du ikke sandet
Herrens Krav trods Skade, Skam og Tort."

Kongen faldt for Moses da tilføje,
mens han sagde: "Rejs da uden Frygt."
han kan Plagen ikke mere døje,
"Bed dog for mig", siger han med Frygt.

Moses bad han fri for Utøjsplagen,
og den hørte op i sammen Stund,
Kongen brød sit Ord paa Morgendagen,
han er trodsig efter Nattens Blund.

Kongen modtog Ordre efter Orden,
efter hver der nye Plager kom,
Kvægpest, Bylder, Hagelvejr og Torden,
men han bøjer af for Herrens Dom.

Nu Græshopper fylder Landets Bredde,
Mørket ruger tæt i Dage tre,
nu vil han sig bøje, skal det hedde,
han er bange, nu han ej kan se.

Kongen kalder Moses hid og Aron,
han dem begge for sit Ansigt ser,
siger saa til Mændene fra Kanaan:
"Drag da bort, men kvæget bliver her."

Moses svarer: "Det er ej Guds Hensigt,
Faar og Kvæg skal følge os paa vej."
"Gaa", brød Kongen ud, "gaa fra mit Ansigt,
jeg paa disse Vilkaar siger "Nej"."

Moses sagde: "Vel, du talte rigtigt,
jeg vil ikke mer' dit Ansigt se,
næste gang det bliver mere vigtigt,
thi nu er Gud Herren bleven vred."

Herren talte nu for Mose Øren:
"Bring Kong Farao mit sidste Bud,
da skal han dig høre, dog ej førend
Døden selv har ført min Plage ud.

Tal og sig, at alle førstefødte
op fra Kongens Hus til Trællens Fæ
skal ved Midnat dø, fordi han mødte
mig med Haan. Nu staar han uden Læ

Tal dog først til Folket, dine Frænder,
at de kræver Skænk af Sølv og Guld
af Ægypterne, og se jeg sender
jer imod Kanaans Land med Ranslen fuld."

Moses og hans Broder gik til Slottet,
meldte sig til Borgens faste Vagt,
men for Hørelyst er Kongen blottet,
de dog ind for Kongens Stol blev bragt.

Aron taler, mægtig er hans Stemme:
"Konge, hør hvad jeg skal sige dig.
Du skal høre Skrig, du skal ej glemme,
nu ved Midnat skal du spørge Lig."

Aron talte, saa det kunde træffe,
men da Kongen hørte disse Ord:
"Op mod Jakob ej en Hund skal bjæffe,"
sprang han op og frem i Vrede for.

Kongen skreg, det rungede i Salen:
"Vogt jer Mænd, I skal selv Døden se,
gaa," han er fra Værdigheden falden,
Moses er selv fnysende og vred:

"Konge, hør et Ord," han heftigt taler,
"du skal kende Herren, han er Gud,
det skal ske, som Herren det befaler,
og du selv skal drive Folket ud."

(2 .Mos . 12, 31)

"FORBEREDELSE TIL AFREJSEN."

Herren talte: "Styrk dit Folk til Rejsen,
slagt et Lam og bag usyret Brød,
tilbered det alt i Hast paa Pejseren,
I skal fries af den store Nød.

Spis det alt, bind op om Eders Lænder,
og sæt Sko paa Fod, tag Stav i Haand.
I skal se, hvad der ved Midnat hænder,
jeg vil selv det virke ved min Aand.

Stryg med Blod paa jeres Døres Karme,
Dødens Engel slaar ved Midnatstid
alle førstefødte i sin Harme,
da skal han gaa Eders Dør forbi.

Denne være skal din første Maaned,
og hold Paaskefest fra Slægt til Slægt,
thi ved denne jeg mit Folk vil skaane,
Lammets Blod har Folkets Vunder lægt."

(2 .Mos . kap . 12)

"DEN SIDSTE PLAGE."

Kongen ligger i sit Sengekammer
i den stille, lune Sommernat,
da med et der lyder Skrig og Jammer,
og han vækkes af sin Slummer brat.

Landets Prins er fundet død paa Lejet,
Dronningen omfavner vildt sin Søn,
stønner: "O mit Barn, som jeg har plejet,
vaagn dog Sønnik, hør din Moders Bøn."

Skriget lyder højt fra Borg og Hytte,
Dyret brøler i den mørke Stald,
Narren springer rundt til ingen Nytte,
Kongen ændser Nar saa lidt som Skjald.

Og nu høres Larm og Raab og Tummel,
Folkestimlen baner Vej sig frem,
Skriget blander sig med Vognes Rummel,
Døden ruger over alle Hjem.

Næppe bringer Solen Morgenrøden,
før der kommer Bud til Kongens By:
"Hele Landet hærget er af Døden,
Konge, byd Hebræerne at fly.

I hvert Hus er alle førstefødte
dræbt, dog ej i hele Gosenland,
Konge skynd dig," Folket bad og nødte,
"ellers er du os en slagen Mand."

Folket skreg, "Hebræerne staar rede,
ingen gaar i Dag at stryge Tegl,
byd dem drage bort, ja du maa bede,
send dem Bud ved kongens Haand og Segl."

Kongen vakler, knytter sine Hænder,
og fortvivlet raaber han det ud:
"Gaa og sig til Jakobs Hus, forsvinder
af mit Land i Hast og bed til Gud."

Og Ægypterne gav Folket Gaver,
Sølv og Guld og Smykker uden Maal,
Husgeråd, og hvad de ellers haver,
Klædninger og Vaaben, Jern og Staal.
(2 .Mos . 12, 29—42)

"UDGANGEN AF ÆGYPTEN."

Fire Hundred Aar er gaaet, siden
Jakobs Hus for til Ægypten ned,
og de svært formeret er med Tiden,
Hundred Tusinder nu drog af Sted.

Det blev Kongens Hus tilkendegivet:
"Jakob flygter nu til Kanaans Land."
Han fortrød, om saa det gælder Livet
vil han dræbe Jakob, alle Mand.

Jakob faar et Tegn fra Gud paa Færden,
Israel skal kende Herrens Magt,
Gud vil være deres Værn i Verden,
han vil frelse dem, det er hans Agt.

Folket vandrer gennem Ørknens Sande,
dem Skystøtten leder Dag for Dag,
lejrer sig ved Rødehavets Vande,
Mens Ildstøtten dækker for dem bag.

Da med et man hører Kampraab stige,
thi Ægypterne forfølger dem,
Fjenden hindrer Folket i at vige,
og den Havet spærrer Vejen frem.

Folket ræddes, ønsker sig tilbage,
onde Tilraab imod Moses lød:
"I Ægypten var der gode Dage,
førte du os ud blot for at dø."

Moses stillede sig midt imellem
Jakobs og Ægypterkongens Hær,
siger frejdig: "Frygt nu ikke for dem,
Herren strider for os, trøstig vær."
(2.Mos.i4,i—20)

"VANDRINGEN GENNEM DET RØDE HAV"

Det er blevet hen mod Aftenstide,
Solen sænker sig mod Havets blaa,
nu i Nat vil Gud for Jakob stride,
hele Folket skal sin Frihed faa.

Folkets Øjne rettet er mod Havet,
hvor Ildstøtten taget har sin Plads,
Solens skive halvvejs er begravet,
snart den sænker sig i sit Palads.

Skyens Støtte trækker sig tilbage,
dækker Folkemassens sidste Trop,
Moses træder frem, man ser ham tage
Staven, mens han ser mod Himlen op.

Han med Staven slog mod Havets Vande,
og de skiltes ad som Mur fra Mur,
Vej der blev imellem tvende Strande,
aldrig siden glemtes denne Tur.

Folket vandrede tørskoet over,
til den sidste stod paa næste Bred,
under Færden deres Smaabørn sover
som i Vuggen og i Hjemmets Fred.

Faraos med samt hans tusind Vogne,
fuldt udrustede i Staal og Skrud,
tapre Mænd fra alle Landets Sogne
vover sig i Havet ogsaa ud.

Gud lod Skyen dække Jakobs Hære,
saa de for Ægypterne er dulgt,
samme Sky han lod for disse være
uheldsvanger og af Mørke fulgt.

Det er Nat, i Mørket frem man raver,
fjernt man hører Brøl, samt Bræg af Faar,
det er Kvæget, som foran dem travet,
medens Israel bagefter gaar.

Kongen fnyser, han er hvid af Vrede,
Israel skal knuses hver og en,
men paa Orden kan ej holdes rede,
thi paa Vejen ligger Sten ved Sten.

Vognhjul knuses, og hans Heste stejler,
vildt de vrinsker under Vaabenlarm,
mens Kommandoraab og Ordre fejler,
filtres Tømmen selv i Kongens Arm.

Rytteren maa ned af Hesten stige,
ud af Mørket lyder Raab og Skraal,
Toget standser, og Soldater skrige
paa Jupiter, Molok eller Baal.

Men for Israel Ildstøtten lyser
Vejen ligger klar for deres Fod,
bagved høres Bulder, og man gyser,
endnu ej man Underet forstod.

Henad Morgen naar man over Havet,
sidste Mand nu staar paa Strandens Bred,
men der bagved dybt, dybt, dybt begravet,
og langt ude Fjenden frem sig stred.

Moses træder frem, idet han byder,
Folket blotte Issen for Guds Magt,
Folket i et Jubelskrig udbryder,
Moses staar med Hænderne oprakt.

Herren bød, og Moses atter strakte
Staven over Rødehavet ud,
Havet brat sig i sit leje bragte,
medens Fjenderne forgik i Gru.

(2 . Mos . kap. 14)

“MOSE LOVSANG.”

Da sang Moses Herren denne Lovsang:
sammen med sit Folk i Vaabengny,
under Jubelraab til Harpers Velklang
steg en Tak til Gud i Morgengry.

Ligesaa Maria, Arons Søster,
Pauken tog hun i sin Seerhaand,
til Guds Ære løftes Tusind Røster,
Folkesangen priser Herrens Aand.

“Herren er min Styrke, højt ophøjet,
jeg vil prise ham, min Faders Gud,
han har Vejen gennem Havet føjet,
Faraos blev ganske slettet ud.

Hesten og dens Rytter blev i Havet,
Havets Afgrund skjulte dem som Sten,
hist paa Dybet ligger de begravet,
mens dit Folk igennem Havet tren.

Herren er en Krigsmand, Faraos Herre,
Jakobs Gud, Jehova er hans Navn,
Herren skal vort Skjul, vor Tilflugt være,
Herren skal regere os til Gavn.

Herre, du er stor, du Aaget bryder,
du er mægtig i din Hellighed,
Havet skilles straks, naar du det byder,
priser være du i Evighed."

"FREM MOD MAALET."

Saa drog Folket fremad imod Maalet,
ledet frem om Dagen af Guds Sky,
og om Natten lyste Luebaalet,
indtil Solens Lys brød frem paany.

Standser Skyen, standser Folkeskaren,
Standser Baalet, gaar det ligesaa,
Folkets Førerstab er vel befaren
lydige mod Herrens "Stands" og "Gaa".

Deres Proviantbeholdning svinder,
man er naaet ind i Ørknen Sin,
Sulten melder sig, og Tørsten minder,
her ej findes Vand, langt mindre Vin.

Folket knurrer eller hovent skryder,
ønsker Vand og Kød, og hvad man ved,
eller taler om Ægyptens Gryder,
hvor man levede i Herlighed.

Moses beder, Herren giver Føde,
lader Manna drysse til dem ned.
"Samler kun for en Dag", maa han nøde,
"tidligt, inden Dagen bliver hed.

Paa de fem der kun een Del skal bjerges,
paa den sjette samler man til to,
bjerges mere, det af Orme hægges,
Hviledagen helliges til Ro."

Raabet: "Giv os Vand," fra Mængden klinger,
Herren ser og hører deres Nød,
Moses byder; "Vand af Klippen springer,"
medens Vagtlær giver nok af Kød.

Dage gaar, og Nætterne forsvinder,
der blev nok, saa hver Mand fik sin Del,
nu man nær ved Horeb sig befinder,
det for Ørkenlandet sætter Skel.

(2.Mos.kap.i6)

"MOSES MØDER GUD."

Moses stiger op paa Bjergets Tinde,
møder Gud, som Taler til sin Ven:
"Se, jeg vil min Arv, mit Folk paaminde,
gaa og tal og kom saa hid igen.

Sig, jeg bar dig som paa Ørnevinger,
og hvis du nu lyde vil min Røst,
Hedningfolket under dig jeg tvinger,
jeg vil være dig din Del og Trøst.

Præsteligt skal da dit Kongerige,
vorde til et stort og helligt Folk,
du skal til min Førstegrøde stige,
du skal vorde alle Slægters Tolk.

Jeg vil give Folket mine Love,
men sæt Vagt og afgræns Bjergets Fod,
thi for Syndens Skyld maa ingen vove
sig herop, som ej mit Bud forstod.

Kald dem hid, at de min Røst maa høre,
for at de maa tro og følge mig,
jeg vil tale lydt for deres Øre.
Ingen skal mig se foruden dig."

Moses gemte Herrens Ord til Folket,
medens han af Sinai nedfor,
og de svarer, da han har det tolket:
"Vi vil holde alle Herrens Ord."

Bjerget hyller sig i Røg og Taage,
Lynet knitrer fra dets Tordensky,
under Vejret hvert et Telt maa vaage
mange fristes til i Angst at fly.

Men da talte Herren til sin Tjener:
"Sig til Folket, at det kommer nær,
de skal se, at jeg mit Tilsagn mener,
tal min Tjener, og frimodig vær."

Moses førte Folket hen til Horeb,
(Sinai man kalder Knudens Top),
med dets Gods og Benene af Joseph,
Folket vover knap at se derop.

Herren talte ud af Tordenbraget,
Folket hørte lydt hans Guddomsord:
"Moses, se jeg har mit Folk ej vraget,
for dets Skyld jeg ned paa Bjerget for."

Og til Folkets Mængde Ordet lyder,
Gud forkynder alle Lovens Bud,
alle ti, forklaret, og han byder
dem at føre det i Livet ud.

(2.Mos.20,1—17)

Herren talte til sin Ven fra Bjerget,
se samtalede som Mand med Mand,
Folket har sig sky bag Moses værget,
tydeligt man Herren høre kan.

Herren bød sin Tjener Moses komme
op paa Bjerget, som de har aftalt,
Josva følger med, den stærke fromme,
Skyen lukker sig om dem og alt.

(2.Mos.24, fra vers 12)

"GULDKALVEN."

Folket frygter og Guds Tilsagn nemmer,
men da Moses længe udeblev,
Løftet som de gav, de atter glemmer,
Hjertets Halvhed det af Tanken rev.

Godt det staar i Bibelen beskrevet,
Folket gaar til Moses Broder hen,
spurgte: "Hvad er der af Moses blevet,
han er borte, nu er du vor Ven."

Gør os Guder som Ægyptens Guder,
Moses Gud vi tjene maa med Frygt,"
Budet skjuler Blikket, og han luder,
Aron tænker: "Mon han er forrykt."

Svarer: "Bring mig Guld, som I gemmer,
om I ønsker det saa bring det hid,"
han sit Folks Elendighed fornemmer,
han vil prøve deres sande Id.

Og de bragte Folkets Ørenringe,
ægte Guld, til ham med den Besked:
"Aron, lad en Kalv deraf frembringe
til en Fører i Jehovas Sted."

Aron støbte Kalven som begæret,
Folket skreg: "Se Israel din Gud,
denne er det, som vi før har æret,
som os førte af Ægypten ud."

Aron byggede for den et Alter,
de ej mærket har hans Ironi,
Folket legede til Sang og Psalter, i
ndtil Offerfesten var forbi.

(2.Mos.32,1—6)

“GUD VREDES.”

Gud er vred, han skuer Folkets Synder,
trøst er hans Folk og uden Rod,
højt og heftigt Moses han paaskynder:
“Gaa til Folket, de mig straks forlod”.

Herrens Ord kan Moses næppe fatte,
var hans Folk da atter faret vild,
nænsomt bærer ned han sine Skatte
“Budene”, indristet ved Guds Ild.

Fuld af Angst han nærmede sig Lejren,
Afgudsoffer Folket foretog,
hvilket Folk, har Gud ej givet Sejren,
Vreden vildt igennem Hjertet slog.

Brat han knuser begge Lovens Tavler,
mens han raaber: “Folk, hvad gør I her,
skal man se, at Hedningguder avler
Afkom her, hvor Herren er os nær.

Kommer hid, hver som paa Herren skønner,
binder Sværdet fast om Eders lænd”.
For ham traadte alle Levis Sønner,
og de slog ihjel - tre Tusind Mænd.

Herren vrededes paa Folkets Synder,
thi paa Brynde de ej Ende ved,
Herrens Hjertenød igen begynder,
han er snart ved Folket blevet led.

“MOSES' BØN.”

Herren vil sit Folk af Jorden slette,
og ved Moses sætte sig en Arv,
Moses beder, sætter Gud i Rette,
siger modigt: “Det er ej din Tarv.

Skulle vel Ægypterne nu sige,
Herren ej fuldføre kan sit Værk,
Jakobs Hus et føre til sit Rige.
Lad nu verden se, at du er stærk.

Herre, ak mit Folk har syndet saare,
det var Ret, om du ihjel os slog,
men tilgiv i Dag, tilgiv ad Aare,
og hvis ej, saa slet mig af din Bog.”
(2 .Mos . 32, 6—29)

“GUD TILGIVER.”

Moses fik hans Ord, og Gud fortsætter:
“Har I glemt, at jeg Ægypten slog,
hver som ej sig efter Loven retter,
vil jeg slette ud af Livets Bog.

Moses, gaa og tal til Jakobs Stammer,
kast sit smykke og mig ej fortørn,
for at jeg kan vide, du mig skammer,
hvad jeg gøre skal ved dine Børn.”

“FOLKET ANGRER.”

Folket sørgede ved Mose Tale
borttog Smykkerne fra Haand og Barm,
og de sagde: “Herren maa befale,
hver af os er syndig, ond og arm.”
(2 .Mos . 32,30—35)

“TO NYE TAVLER.”

Og Gud sagde: “Gør af klippen Plader,
og jeg skriver atter Lovens Bud
med min egen skrift paa Stenens Flader
til vejledning, naar I drager ud.”
(2.Mos.34,1–8)

“FOLKET VANDRER IGEN.”

Folket sætter atter Kurs mod Kanaan
efter Støtterne ved Dag og Nat,
foran vandrer Moses med samt Aron,
Aron vogter nøje Lovens Skat.

Under Færden lærte Moses Folket
Lovens Bud og alt, hvad Gud har talt,
gennem Maaneder han har det tolket,
Folket hørte, og nu ved det alt.

Folket knurrer tit og er genstridigt,
agter efterhaanden ej hans Ord,
ofte trodser de ham ganske frejdigt,
de har atter valgt de gamle Spor.

“SPEJDERNE.”

Nu man nærmer sig til Kanaans Grænses,
Spejdere skal granske Landets Art,
Moses nøje Herrens Paabud ændser,
og han forbereder deres Start.

Fyrretyve Dage varer Færden,
de er ofte stedt i mangen Nød,
men de ser en frodig, frugtbar Verden,
og Gud frier alle tolv fra Død.

Og de vender fuldt uskadt tilbage,
bærer Vinens Klaser paa en Stang.
siger: “Paa dets Rigdom ej vi klage,
men dets Folk er stærke Mænd af Rang.”

Gud dem byder Landet at indtage,
lover dem sin Kraft til Kamp og Strid,
Moses lader Vaabenfærden mage,
agter paa Guds Bud med megen Flid.

“SPEJDERNE GØR FOLKET BANGE.”

Spejderne gør Folkets Masser bange,
siger, at det er den visse Død,
Josva spørger: “Var vi før de mange?
Landet tager vi som en Bid Brød.”

Men de ti faar Overhaand i Striden,
Folket vover ej at drage ind,
de har vendt sig bort fra Gud med Tiden,
knurrer ondt og med et hovent Sind.
(4.Mos.kap.13)

“GUD VREDES.”

Herren Vredes, Moses beder sagte:
“Herre, Herre, tilgiv Folkets Synd.”
Herren maa paa Moses Forbøn agte,
skønt de vanker dybt i Syndens Dynd.

Gud er vred, og Folkets Synd han hævner,
ingen Mand skal gaa i Kanaan ind,
kun de to, og Navnene han nævner:
“Josva, Kaleb, thi de har mit Sind.

Fyrretyve Aar skal Folket vandre,
indtil alle voksne Mænd er død,
til den Tid vil jeg mit Sind forandre,
og I skal gaa ind, som jeg det bød.”
(4 .Mos .kap.14)

“FOLKET ER SELVRAADIG.”

Men nu vilde Folket netop stride,
og de ind i Grænselandet for,
mange Tusind maatte Døden lide,
man fik lært, at Sejr paa Gud beror.

Folket vender sig paany mod Havet,
sukker under Sorgens tunge Tryk,
hvert et Haab om Landet er begravet,
mange bøjer alt den gamle Ryg.

Gud er vred, hvad gavner dem da mere,
dyrt de angrer deres Stædighed,
hvad har de nu mere at begære,
kun det eneste, at dø i Fred.

“KORA.”

Kora og hans Mænd staar op og knurrer,
Moses skal som Fører sættes af,
Oprørsaanden over Folket lurer,
aabner Vejen for en tidlig Grav.

De vil over Folket være Herrer,
Moses sætter dem en Prøvesten,
Herrens Dom i Striden han begærer,
for Guds Aasyn hen og disse tren.

Frygtelig er Herren i sin Vrede,
Kora og hans selskab skilles ud,
mod den Hob, som imod Moses stredes,
“Ild for ud paa Herrens strenge Bud.”

De fortæredes af Ildens Luer,
Jorden revnede paa deres Sted,
Kora sank, mens Folket staar og gruer,
levende de for til Helved ned.
(4. Mos .16,33)

Hedningefolkene for Jakob gruer,
skælver for det Rygte, de har hørt,
Plagerne ved Blod og Lus og Luer,
ved den Daad, Dødsenglen har udført.

Underet om Rødehavets Vande,
paa hvis Bund man gik med tørre Sko,
medens Farao som Lig maa strande,
for den Gud, paa hvem de ikke tro.

Moses kræver Lejde gennem Landet,
ikke Mad og ikke Krigerfærd,
men kun gennemgang og Del i Vandet,
og han vil betale for dets værd.

Nogle ængstes, andre smiler haanligt,
atter andre tager svært paa Vej,
nogle stillede sig helt forsonligt,
medens flere sagde modigt Nej.

Under vandringen i Ørkenlandet,
mellem Hedninger og Stammefolk,
blev de ofte ind i Krige blandet,
mange faldt for Fjendens Spyd og Dolk.

Jakob drog igennem deres Lande
gennem fyrretyve lange Aar,
gamle Mænd og Kvinder maatte sande
Herrens Tugt alt fra den unge Vaar.

Slægten døde, som mod Gud har syndet,
alle Mænd omkring halvtreds og treds,
thi hans Hellighed har ham tilskyndet,
nu er han med Soningen tilfreds.

Men der skete dog et større Under,
Børnene vil nu med Herren gaa,
drømmer vaagent, eller naar det blunder,
om den Stund, da de skal Landet naa.

Disse Børn, og andre der blev fødte,
vokste op og gik i Fædres Sted,
og den Synd, hvorfor de blev forstødte,
satte Bom en Tid for Daarlighed.

Selv for Moses Kanaans Land var lukket,
men fra Nebos Top han havde set
Landet, det, hvorefter han har sukket,
dog, et bedre Land var ham beredt.

“MOSES DØR.”

Moses, Herrens ædle Tjener døde,
Gud begrov ham før det store Slag,
Moses delte Folkets Gang og Brøde,
ingen ved hans Grav til denne dag.
(5 .Mos. 34,6)

“JOSVA SOM FØRER.”

Josva lever, som Gud har det lovet,
Kaleb gennem Trængslerne er bragt,
kun de to har uden Mismod vovet
Gud at følge, som det var dem sagt.

Herren sig til Nuns Søn Josva vender,
siger: “Josva, gaa i Mose Sted.
Se, du skal uddrive Eders Fjender
af det Land, som jeg gav jer ved Ed.

Se, som før jeg gøre vil Miraklet.
Tag dig Tavlerne og Arons Stav,
gem dem begge godt i Tabernaklet,
Pagtens Ark, som jeg ved Moses gav.

Naar du nærmer dig til Jordan Floden,
skal jeg vise dig et Tegn paany,
straks, naar du berører den med Foden,
skal den standse, og dens Vande fly.”

“JORDANS FLOD.”

Folket gaar for Landet at indtage,
i dets Midte bæres Pagtens Ark,
man dem ser mod Jordan hen at drage,
Vandet skildtes ved hans lette Spark.

I dets Midte rejses der et Alter
af tolv stene under Bølgens Tag,
Josva ydmygt Ofringen forvalter,
“Altret staar der indtil denne Dag.”
(Josva bog kap.4)

“ISRAELS KAMP.”

Folket kæmper, Kongerne maa vige,
Landet vindes, her kan Folket bo,
efter Tro og Tvivl og mange Krige
fandt Guds Folk til sidst i Landet Ro.

“KANAAN DELES.”

Landet deltes mellem Jakobs Stammer,
mellem Stammerne der blev sat Skel,
under Suk og Tak man det annammer,
alle fik den dem tilmaalte Del.

Landet flyder fedt med Mælk og Honning,
Palæstina er et dejligt Land,
for Guds Orden, senere for Konning,
Fødestavn for den almene Mand.

Josva ved Guds Haand indførte Orden,
Lovens Paabud, Præsteskab og Skik,
født af Gud er Riget i sin Vorden,
medens Hedningfolk i Synd forgik.

Hedninger i alle disse Lande
maa sig bøje, som Gud Herren bød,
de maa alle Herrens Tale sande,
som til Abraham ved Kaldet lød.

(Josva bog kap.12-13)

“ISRAEL OPBYGGER LANDET.”

Israel oprejser sunkne Stæder,
Folkets ældste tager man paa Raad,
lov opbygges med samt gode Sæder,
straffet bliver kun den onde Daad.

Tabernaklets Orden overholdes,
Dommeren gør Skel til Folkegavn,
ingen Uret Brødrene forvoldes,
alting sker i Guds, Jehovas Navn.

“GUDS FORSYN.”

Gud fremsender Seer efter Seer,
Mænd med hvem han aabent taler ud,
Overbringere af Trøst og Veer,
Israel er ikke glemt af Gud.

“ISRAEL BEGÆRER EN KONGE.”

Israel ej Herrens Love ynder,
hvo har kendt tilbunds sit eget Vel,
skønt det ikke vil, det stadig synder,
een alene, Gud, kan sætte Skel.

Folkets Fjender rejser sig, det murrer
snart i Øst og snart i Syd og Nord,
Israel begærer, mens det knurrer,
Kongen, som kan værne deres Jord.

Samuel, Guds Tjener, Gud adspørger,
alt fra ung han fulgte Herrens Vej,
Herren for en Konge hurtigt sørger,
skønt han mærker, helst han sagde Nej.

Underfulde Gud, som har sig bøjet,
et frivilligt Folk han har sig tænkt,
og dog har han Folkets Vilje føjet,
skønt han ved, at de vil faa det strengt.

(1.Samuel kap.8)

“KONGERNE.”

Saul blev kaldet som den første Konge,
David var den næste i Guds Plan,
Kaarerne var tit for Folket tunge,
udsat, som de var, for Fjendens Ran.

David, Manden efter Herrens Hjerte,
gav paany dem Sejr og Rolighed,
Salomon, den Rigdom de begærte
og det Tempel, hvorom alle ved.

Men nu naar dem Syndens Trængsler
atter, Davids Rige blev i tvende delt,
Herrens Lov de ikke mere skatter,
de ej følger Davids Herre helt.

Konger dør i begge Kongeriger,
ny opstaar, af slette er der flest,
Afgudsofferrøg til Gud opstiger,
ogsaa Bod, men af det onde mest.

“PROFETERNE.”

Herren talte til dem ved Profeter,
sætter mellem Gud og Afgud Skel,
deres Ord, Forstaaelsen dem letter,
saa de kender Himmerig og Hel.

Disse taler til dem om Guds Planer,
om den Sæd, som Gud for dem beteer,
men de fleste Meningen ej aner,
haaber kun paa Riget, som de ser.
Tunge Dage, Folket gennempløjer,
før, man er af Skade bleven klog,
nu som Træl man sig for Ordet bøjer
føljer stadig nyt til Lovens Bog.

“VERDENSRIGERNE.”

Verdensriger steg, gik atter under,
nye traadte Verden under Fod,
Verden blødte under sine Vunder,
men den ej sin egen Nød forstod.

Jorden under Romeraaget bier,
Hadet ulmer i hans stolte Sjæl,
Folket venter ivrigt sin Befrier
selv at træde Fjenden under Hæl.

“MESSIAS-LÆNGSLEN.”

Stor Forventning mangan Jøde rummer,
grandsker i Profeters Skrift og Tegn.
“Mon dog ikke snart Messias kommer,”
spørges over Palæstinas Egn.

Folket sig i Lovens Ord forstokker
og dog trægt sig Synagogen tyr,
kun de store Syner Sindet lokker,
for det sande Budskab bort man flyr.

Jøden venter paa Messias Komme,
som skal gøre Riget stort paany,
men kun faa enfoldige og fromme
venter “Barnet født i Davids By.”

Disse faa i Verden uansete,
Hyrder, Kvinder og en enkelt Præst
fromt paa Barnets Komme sig beredte,
tjente Herren, som de kunde bedst.
Vaager Dag og Nat i Synagogen,
tales ved om natligt Drømmesyn,
lytter andagtsfuldt til Ord fra Bogen,
mens der glimter Haab fra Øjets Bryn.

“PROFETEN.”

Herligt lød fra Esajas, Sangen
om det Skud, som sprang af Isai Rod,
om det barn, ved Jomfruen undfangen,
til hvem Herren Riget overlod.

“Han som saaret blev for vore Synder,
bar vor Straf, vort dødelige Saar,
bragte lægedom ved sine Vunder
for en Slægt, som det vildfarne Faar.”
(Esajas 53,5)

Streng Tider over Jorden raader,
Verden raaber højt om sin Kultur,
Romerrigets Spyd for Retten baader,
Magt er sat som Ret, men Ret i Bur.

Jødefolket venter, Verden venter,
maaske ubevidst, men dog i Løn,
og Levitten ofte Bogen henter
for at tyde Tegn om “Davids Søn”.

Jøden under Lovens Bogstav strider,
under Verdens lunefulde Spil,
der er intet Syn, og Tiden skrider,
har Jehova lukket Himlen til?

Nej, det lysner, men man ser det ikke,
man ved egen Visdom staurer frem,
derfor maa den bitre Skaal man drikke,
Gud alene kender Vejen hjem.